

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. София , 22.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД в публично заседание на девети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Дора Д. Михайлова
Членове:	Евгения Т. Генева
	Васил Ал. Василев

като разглежда докладваното от Васил Ал. Василев Въззивно гражданско дело № 20211800500357 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.267 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба от ЗЛ. АЛ. ЗЛ.,ЕГН ***** , с адрес: община Е.П. с. М. ул. "С.г." № . против Решение №119 от 13.10.2020 г. по гр.д.№320/20г. на РС-Елин Пелин, с което е отхвърлена молбата за защита от домашно насилие на ЗЛ. АЛ. ЗЛ., подадена лично и като законен представител на В. ЗЛ. ЗЛ. срещу Н. Ж. П., Ж. Г. П. и Т. Н. П..Поддържа се,че в молбата за незабавна защита жалбоподателя е поискал издаване на заповед за защита по смисъла на чл.15, ал. 2 ЗЗДН, тъй като в продължение на вече 6 месеца ответниците по молбата извършват физическо, психическо и емоционално насилие спрямо него и сина му, изразяващо се във възпрепятстване на срещите между двамата, което е форма на ограничаване на личните права и личната свобода на детето В.З., а при срещите си с ответниците З.З. бива пропъждан с ругатни по свой адрес, подробно изложени в първоначалната молба. З.З. дори не е уведомяван къде се намира детето му през този период.В жалбатга не са изложени аргументи по настоящата жалба,

тъй като в съдебното решение не са посочени мотивите за постановяването му, а съдът в съдебно заседание обявил, че ще изготви мотивите по-късно, което не се е случило към момента на подаване на въззивната жалба. Поддържа се, че така постановеното съдебно решение противоречи на императивните правила на ГПК и по-конкретно чл. 235, чл. 236 ГПК. Чл. 235, ал. 4 ГПК предвижда, че решението заедно с мотивите към него се изготвя в писмена форма а в ал. 5 се предвижда, че решението се обявява заедно с мотивите най-късно в едномесечен срок след заседанието, в което е завършено разглеждането на делото. Императивната норма на чл. 236, ал. 2 ГПК предвижда, че към решението си съдът излага мотиви, в които се посочват исканията и възраженията на страните, преценката на доказателствата, фактическите констатации и правните изводи на съда. Решението било постановено в съдебната зала на 13.10.2020 г., от която дата тече и срокът за обжалване от 7 дни, но решението било обявено без каквито и да било мотиви. По този начин правото на жалба на жалбоподателя било силно ограничено и практически се обезсмисля, доколкото ГПК не предвижда способ за допълване на въззивната жалба и навеждането на аргументи по същество на съдебното решение. Така постановено съдебното решение е в разрез и с разпоредбата на чл. 6, пар. 1 от ЕКПЧ, която гарантира правото на справедлив съдебен процес. Правото на справедлив съдебен процес, включва както достъпа до съд, така и процесуални гаранции за ефективното му упражняване. Съгласно тълкувателната практика на ВКС практиката на ВКС ТР № 1 от 10.02.2012 г. по тълкувателно дело № 1/2011 г. на ОСГТК както и практиката на ВКС по различни казуеи (Решение № 318 от 29.11.2013 г. по гр. д. № 2009/2013 г. на Върховен касационен съд) съдебното решение е нищожно поради липса на мотиви, когато това решение е неразбираемо и неговият смисъл не би могъл да се извлече дори при тълкуване. Поддържа се, че обжалваното решение е постановено в противоречие на Решение № 7/30.06.20г. на Конституционния съд на Република България, с което съдът е приел, че всеки акт задължително се мотивира, че съдебен акт без мотиви е конституционно нетърпим и че мотивите на съдебните актове могат да се постановяват след постановяване на решението само ако това е изрично предвидено от законодателя. Жалбоподателят поддържа, че Конституционният съд е приел, че законодателят следва да предвиди и ред, по

който да бъде защитено правото на жалба на всяка страна, ако е предвидено, че мотивите могат да се постановят на по-късен етап в съдебното производство, т.е. правила, съгласно които да се предвиди допълнителна жалба или срок за излагане на подробни мотиви, в противен случай следва да се счита нарушено правото на жалба и правото на справедлив съдебен процес по смисъла на чл. 6, пар. Поддържа се, че в настоящият случай е именно такъв, доколкото волята на съда не може да бъде извлечена поради пълна липса на мотиви, поради което се иска обжалваното решение да бъде обявено за нищожно. Като алтернативно искане се иска, че в случай че не бъде провъзгласена провъзгласите нищожността на решението, да бъде постановиено ново, с което да бъде отменино изцяло първоинстанционното решение и да бъде уважена молбата за издаване на заповед за защита по чл. 15, ал. 2 ЗЗДН спрямо Н. Ж. П., Ж. Г. П. и Т. Н. П. Претендират се направените по делото разноски.

От ответниците е постъпил отговор на въззивната жалба, в който се оспорва същата и се иска обжалваното решение да бъде потвърдено. С молба от 09.06.21г. процесуалния представител на ответниците е сезирал съда, че на същата дата в 14,00ч. е бил пред съдебната зала, в която се е разглеждало съдебното заседание, но не е бил извикан в залата и не е могъл да представи списък на разноските и доказателства за същите. Поради това се иска да бъде отменено определението за даване на ход по същество или да бъдат присъдени направените по делото разноски, за които са представени доказателства с молбата.

СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, като взе предвид подадената въззивна жалба, съдържащите се в същата оплаквания, съобразявайки събраните по делото доказателства намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срока по [чл. 259, ал. 1 от ГПК](#) от жалбоподателя, у когото е налице правен интерес от обжалването, срещу подлежащ на оспорване съдебен акт, поради което е допустима и следва да бъдат разгледана по същество. Първоинстанционното производство е образувано по молба за защита от домашно насилие настоящия жалбоподател - лично и като законен представител на В. ЗЛ. ЗЛ., ЕГН *****, срещу Н. Ж. П., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. "Г.Р." № .., комплекс "С.Ж.", бл.,

вх. ., ет. ., ап. ., Ж. Г. П., ЕГН *****, с адрес: гр.Р., ул."Р" № . и Т. Н. П., ЕГН *****, с адрес: гр.Р., ул."Р" № ..Поддържа се,че от 13.04.2020 г. молителят нямал контакт с детето си В. ЗЛ. ЗЛ., като му бил отказан достъп на 18.04.2020 г., 16.05.2020 г., 18.05.2020 г., 20.05.2020 г.,г., 25.05.2020 г., 28.05.2020 г., 1.06.2020 г., 3.06.2020 г., когато посетил адреса на майката Н. Ж. П., а на 07.06.2020 г. - адреса на дядото и бабата по майчина линия Ж. Г. П. и Т. Н. П.. Твърди се, че ответниците извършват постоянно системно без прекъсване физическо, психическо и емоционално насилие под различни форми. Иска се издаване на заповед за незабавна защита срещу домашно насилие на основание чл. 18 ЗЗДН, респ. заповед за защита срещу домашно насилие срещу ответниците с мерки по чл. 5, ал. 1, т. 1, т. 3, т. 4 и т. 5 ЗЗДН.

В съдебно заседание ответниците Н. Ж. П., Ж. Г. П. и Т. Н. П. чрез адв. Б. оспорват твърденията на молителя за извършено домашно насилие. Сочи се, че производството по делото следва да бъде прекратено, защото няма твърдения за домашно насилие с начален момент в месечния срок по чл. 10, ал. 1 ЗЗДН.

За да се произнесе от фактическа страна първоинстанционния съд установил следното:В представената от молителя декларация без дата по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН се твърди, че ответниците Н. Ж. П., Ж. Г. П. и Т. Н. П. извършват постоянно, ежедневно, системно без прекъсване и към момента домашно насилие: физическото насилие (физическо задържане на детето при тях и отказ от страна на майката, бабата и дядото да изпълняват съдебното решение и недопускане на детето да се вижда със своя баща, както и да комуникира чрез средства за комуникация); Психическото и емоционално насилие (причиняване на емоционални болки и страдания на баща и син от невъзможността да се радват взаимно на компанията си, както и в отправяне на обиди спрямо молителя в присъствието на детето.Видно от представеното удостоверение за раждане че на 24.02.2014 г. е родено детето В. ЗЛ. ЗЛ., а негови родители са Н.Ж. З.о и ЗЛ. АЛ. ЗЛ..Според удостоверения за съпруг и родствени връзки В. ЗЛ. ЗЛ. има баща ЗЛ. АЛ. ЗЛ., майка Н. Ж. П., еднокръвен брат Б. З.З., дядо по бащина линия А.З.А., баба по бащина линия В.Д.А., дядо по майчина линия Ж. Г. П. и баба по майчина линия Т. Н. П..С решение 125532/ 22.05.2017 г, в сила от 04.07.2017 г. по гр. д. № 29694/2016 г. на Софийски районен съд, 117 състав, е прекратен сключения граждански

брак с актг. в гр. Е.П. между ЗЛ. АЛ. ЗЛ. и Н.Ж. З.о по обща вина. Постановено е съпругата да носи фамилното име П.. Родителските права над детето В., р. на 24.02.2014 г. се предоставят за упражняване на майката, при която ще живее с право на бащата да го взема всеки понеделник, сряда и четвъртък от 16 до 10 ч.; с преспиване - всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 09 до 19 ч., за по две седмици през летата, извън годишния отпуск на майката, през Коледните празници в четни години и през Великденските - през нечетни, като в делничните дни детето ще се взема от детското заведение и ще се връща в дома на майката, а през почивните дни - от/в дома на майката. Бащата е осъден да заплаща за детето си чрез майка му месечна издръжка от 180 лева, считано от 03.06.2016 г., ведно със законната лихва за забава. Семейното жилище в гр.С., ул.Ф.Ж.К. ..., оф. . се предоставя за ползване на жената и детето. На 21.05.2020 г. Н. Ж. П. подала жалба до Софийски районен съд с твърдения за непрестанен тормоз от ЗЛ. АЛ. ЗЛ., като е поискано издаване на ограничителна заповед. С определение от 21.05.2020 г. по гр. д. гр. д. № 18731/2020 г. на СРС молбата е оставена без движение с указания да се конкретизира твърдяното домашно насилие. Според приложената разпечатка от електронна поща процесуалният представител на ЗЛ. АЛ. ЗЛ. адв. П.Б. на 05.06.2020 г. подал молба за съдействие до директора и инспекторите на детска педагогическа стая към 4 РУП към СДВР във връзка подаден сигнал и преписка № 5209/26.05.2020 г. за обявяване за общодържавно издирване на В. ЗЛ. ЗЛ.. В сигнала ЗЛ. АЛ. ЗЛ. твърди, че майката Н. Ж. П. не спазвала режима на лични контакти, като от 2017 г. имало образувани няколко прокурорски преписки по негови сигнали, а от 3 месеца не знаел къде се намира сина му В. ЗЛ. ЗЛ., но може да е в Р. при баба си и дядо си. С молби от 04.06.2020 г. и 12.06.2020 г. по изп. дело № 680/2016 г., 3 отд., 15 уч, на ДСИ при Софийски районен съд процесуалният представител на ЗЛ. АЛ. ЗЛ. адв. П.Б. е поискал съдействие за принудително изпълнение на режим на лични контакти с детето В. ЗЛ. ЗЛ.. Във становище от 19.06.2020 г. до ДСИ при Софийски районен съд Н. Ж. П. твърди, че не е възпрепятствала режима, а след обявеното извънредно положение детето и майката били в Р., където нейните родители имали къща и където бащата е виждал детето си през март и април 2020 г. На 23.07.2020 г. Н. Ж. П. подала молба до РС Р. по 3ЗДН с искане за издаване на заповед за незабавна защита. Издадена е заповед за незабавна защита от 23.07.2020 г. Представен е сигнал с

дата от 21.07.2020 г. на Н. Ж. П. до ДАЗД за дете в риск, тъй като бащата ЗЛ. АЛ. ЗЛ. е взел В. ЗЛ. ЗЛ. на 02.07.2020 г. и не го е върнал на 16.07.2020 г. По делото е изготвен е социален доклад на 25.09.2020 г. от ДПС Р., в който се констатира, че родителите имат влошени отношения и контактуват помежду си посредством процесуалните си представители. Във връзка с подаден сигнал от г-жа П. и с оглед събраните документи по случая, и предвид конфликтните взаимоотношения между родителите, ОЗД - Р. е констатирал риск за детето В. З.З., отворена е работа по случай и е предприета мярка за закрила на основание чл. 23, т. 1, т. 2 и т. 6 ЗЗД. Изготвен е и социален доклад на 01.10.2020 г. от ДПС Е.П., в който се сочи, че по данни на г-н З. преди да вземе детето през м. юли 2020 г. е уведомил майката чрез адвоката си, че то ще остане при него в изпълнение на летния режим, въпреки това тя инициирала дело за домашно насилие срещу него. Детето се чувствало добре и гостуването преминало гладко без сътресения, тъй като емоционалната връзка баща-дете е запазена и съхранена. Сочи, че поведението на детето В. е наблюдавано от началник ОЗД на 20.07.2020 г. и на 24.07.2020 г., когато е било обявено за общодържавно издирване и по време на процедура по задължително предаване на майката, състояла се пред жилището на адреса в с. М. където детето е предадено от бабата по бащина линия. Констатирано е, че малолетния В. е обгрижен и спокоен, разговаря, усмихва се и отговаря на зададените му въпроси, без да се замисля или запъва.

За да постанови обжалваното решение районният съд е приел, че за да се проведе успешно доказване на твърденията за осъществени спрямо него актове на домашно насилие молителят следва да установи при условията на пълно и главно доказване: че спрямо него чрез действие/бездействие от ответника е реализирано домашно насилие изразяващо се в конкретни прояви, които от обективна страна попадат в приложното поле на чл. 2 ЗЗДН. Домашно насилие, съобразно легалната дефиниция в ЗЗДН, е акт на физическо, психическо, сексуално насилие, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудително ограничаване на личната свобода и на личния живот, извършено от и спрямо определена категория лица, които се намират в тясна роднинска връзка или във фактическо съжителство. Представената декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН съдът не кредитирал, на база обсъдените събрани гласни и писмени

доказателства по делото, които опровергават съдържащите се в нея твърдения. Съдът приел за недоказани твърденията на молителя, че ответниците целенасочено и трайно възпрепятства изпълнението на режима на лични отношения на ЗЛ. АЛ. ЗЛ. с детето В. ЗЛ. ЗЛ., което да е физическо, психическо, емоционално или друго насилие. Предназначението на ЗЗДН е да даде бърза и своевременна защита на лица, които действително се намират в риск по повод упражнено по отношение на тях насилие, а не да служи за уреждане на междуличностни спорове и спорове относно режима на лични контакти между родители и деца. Съдът приел за недоказани твърденията на молителя за извършен от ответницата Н. Ж. П. акт на домашно насилие на 03.06.2020 г. Показанията на разпитаните свидетели В.Ф.С. и М.В.Я. не съдържали обстоятелства, които могат да бъдат квалифицирани като домашно насилие. От събраните гласни доказателства не се установило по категоричен начин ответницата Н. Ж. П. да е отправила обидни думи или закани към молителя ЗЛ. АЛ. ЗЛ.. Съдът приел за недоказани твърденията на молителя ЗЛ. АЛ. ЗЛ., че Ж. Г. П. и Т. Н. П. не са отговорили и не са излезли от дома си в гр. Р. на 07.06.2020 г. около 12.00 ч. Подобно поведение не може да се квалифицира като домашно насилие, а и е неизяснено дали последните изобщо са си били в къщи.

Решението по делото се състои физически от две части-диспозитив на страница 269 и мотиви на страници от 270 до 275.

В протокола на проведеното на 13.10.20г. съдебно заседание пред РС-Елин Пелин, който е приключен в 16,00ч. е посочено, че съдът е обявил решението си в съдебното заседание. Видно от съобщенията на 13.10.20г. решението-диспозитива е връчено на страните по делото. С молба от 17.11.20г. процесуалния представител на жалбоподателя –адв.Б. е поискал електронен достъп до настоящето дело, които му е разрешен на 23.11.20г. Със съобщения връчени на ответниците на 26.11.20г. на същите са връчени копия от мотивите по решението.

Софийският окръжен съд като взе предвид установената по-горе фактическа обстановка счита, че жалбата е неоснователна, поради което обжалваното решение следва да бъде потвърдено. Съгласно [чл. 269 от ГПК](#), въззивният съд се произнася служебно по валидността на оспорения съдебен

акт, а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. В настоящия случай се твърди в жалбата, че обжалваното решение е нищожно, поради това, че противоречи на императивните правила на ГПК и по-конкретно чл. 235, чл. 236 ГПК. Чл. 235, ал. 4 ГПК предвижда, че решението заедно с мотивите към него се изготвя в писмена форма, а в ал. 5 се предвижда, че решението се обявява заедно с мотивите най-късно в едномесечен срок след заседанието, в което е завършено разглеждането на делото. Императивната норма на чл. 236, ал. 2 ГПК предвижда, че към решението си съдът излага мотиви, в които се посочват исканията и възраженията на страните, преценката на доказателствата, фактическите констатации и правните изводи на съда. Решението било постановено в съдебната зала на 13.10.2020 г., от която дата тече и срокът за обжалване от 7 дни, но решението било обявено без каквито и да било мотиви. Поддържа се, че по този начин правото на жалба на жалбоподателя било силно ограничено и практически се обезсмисля, доколкото ГПК не предвижда способ за допълване на въззивната жалба и навеждането на аргументи по същество на съдебното решение.

Софийският окръжен съд счита, че в случая от страна на първоинстанционния съд е допуснато нарушение на посочените разпоредби, но тези нарушения не са от естество, което да доведе до нищожност на постановеното решение. Вън от съмнение е, че след като съдебното заседание е продължило два часа от 14 до 16 ч. и в което съдебно заседание съдът е обявил в присъствието на страните диспозитива на решението си, същият е отложил изготвянето на мотивите с цел улеснение на всички участници в процеса. Мотивите на съда, които са изключително подробни, са на шест страници и ако съдът беше изготвил и същите е повече от ясно, че обявяването на съдебния акт щеше да бъде по-късно. От друга страна мотивите на съда са ясни и изчерпателни, съдът е обсъдил всички доказателства по делото и аргументи на страните и е мотивирал направения от него правен извод за неоснователност на молбата. Поради това и съдът в настоящия му състав счита, че допуснатото нарушение не е от такова естество, че да породи нищожност на съдебния акт. В българското законодателство липсва легална дефиниция на понятието „нищожност“ на съдебно решение, поради което основанията за нищожност са изведени от

съдебната практика.Съгласно Решение № 432 от 26.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 826/2010 г., II г. о., ГК нищожността е най-тежкият порок на съдебните решения и тя е налице когато волята на съда изобщо не е надлежно формирана /не е постановено от надлежен орган в надлежен състав; не е писмено или не е подписано/ или ако е формирана воля, но тя е така изразена, че съдържанието ѝ не може да бъде установено дори и по пътя на тълкуването. В последния случай решението е абсолютно неразбираемо. Що се отнася до пороците при формиране на правните изводи на съда, липсата на мотиви по някои възражения или погрешните мотиви, то те не водят до нищожност на решението, а евентуално до недопустимост или неправилност.

В настоящия случай съдът счита,че нито едно от посочените основания за нищожност не е налице,поради което жалбата в това отношение е неоснователна.

Поддържа се от жалбоподателя,че обжалваното решение е постановено в противоречие на Решение №7/30.06.20г. на Конституционния съд на Република България,с което съдът е приел,че всеки акт задължително се мотивира, че съдебен акт без мотиви е конституционно нетърпим и че мотивите на съдебните актове могат да се постановяват след постановяване на решението само ако това е изрично предвидено от законодателя.Настоящия състав изцяло споделя съображенията на КС в посоченото решение.В 2 от същото е прието,че разпоредбата на [чл. 121, ал. 4 от Конституцията](#) изисква всички съдебни актове да бъдат мотивирани. Съдебният акт е мотивиран, когато са известни съображенията за постановяването му.В настоящия случай,макар и мотивите да са изготвени по-късно,са известни съображенията за постановяване на акта,които са и доведени до знанието на страните по делото.В т.2 от решението е посочено,че определянето на вида и тежестта на този порок /липсата на мотиви/ и неговите правни последици се уреждат в процесуалните закони.Както беше посочено по-горе този „порок“ не е уреден от ГПК,а изведените в практиката пороци на решението водещи до нищожност не са налице в настоящия случай.

Съдът счита,че при установената фактическа обстановка съдът е направил правилен правен извод,поради което обжалваното решение следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора и предвид представените с молбата от 09.06.21г. доказателства съдът на основание чл.273 във връзка с чл.78,ал.3 от ГПК счита,че жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответниците по жалбата направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 840лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

Потвърждава Решение №119 от 13.10.2020 г. по гр.д.№320/20г. на РС-Елин Пелин.

ОСЪЖДА ЗЛ. АЛ. ЗЛ., ЕГН *****, с адрес: община Е.П. с. М. ул. "С.г." № ., да заплати на Н. Ж. П., ЕГН *****, с адрес: гр.С., ул."Г.Р." № комплекс "С.Ж.", бл., вх. ., ет. ., ап. .., Ж. Г. П., ЕГН *****, с адрес: гр.Р., ул."Р" № ., и Т. Н. П., ЕГН *****, с адрес: гр.Р., ул."Р" № ., сумата от 840 лева, направени разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____